

at begrunde denne min Mening. Det er det ærede Thing bekendt, at Communeskatterne i Kjøbstæderne hovedsagelig, og i enkelte Kjøbstæder ene og alene, lignedes paa Formue og Leilighed; men nu maa man ikke troe, at denne Ligning stæer blot ved et Skjon paa Maa og Faa; nei! Ligningscommissionerne stræbe tværtimod, efter at danne sig visse faste Regler for Ligningen og derved at faae ligesom visse Holdpunkter, hvorpaa de kunne begrunde deres Mening om den rigtige Skatteansættelse. Hvad der især er Gjenstand for Ligningscommissionernes Overveelse, det er at definere Ordet „Leilighed“ saa tydeligt, at man kan faae et fast Begreb om det, som ligger i dette Ord. Man antager, at det, som især gjør, at en Skatteyder har „Leilighed“ til at svare Skat, er hans Indtægter; jo større Indtægt han har, desto større Leilighed vil han i Reglen ogsaa have. Dernæst komme de andre Hensyn i Betragtning, som ligge i Ordet, saasom hvor stor eller lille Familie han har, om der er Sygdom eller andre Ulykker i Familien o. s. v., og, ved at sammenstille alle disse Hensyn efter visse antagne Regler, danner man sig en fast Mening om den Gyne, han har til at svare Skat. Lad os nu antage, at der er to Borgere i en By, hvis Eiendomme ere af eens Værdi, hvis Familiel forhold og øvrige Forhold ere lige, og som begge have ligestore Indtægter, men den Enes Indtægt beroer paa, at han eier en Gaard, har endeel Benge paa Rente, og maaftæe nogle Skibsparter, medens den Andens Indtægt beroer paa, at han har en Næringsdrift, hvis fordeelagtige Udbytte fornemmelig beroer derpaa, at han selv kan see til og forestaae Driften, saa antager jeg for mit Vedkommende, at disse to Skatteydere bør svare ligestor Skat. Imidlertid er der dog et Hensyn, som af og til gjør sig gjældende i Ligningscommissionerne, nemlig Frygten for at støde, at gjøre den Mand utilfreds, hvis Hovedindtægt bestaaer af Renter, da man er bange for, at han skal flytte til en anden Commune, hvortil man ikke frygter for at støde den Mand, hvis Indtægt beroer paa Næringsdrift, fordi hans Indtægt netop beroer derpaa, at han lever paa dette Sted. Denne Indvending kan nu mødes med den Betragtning, at, hvor

hviin Skatteyder end flytter hen i Landet, saa vil han blive beskattet efter samme Grundsaetninger paa Formue og Leilighed, og med denne Betragtning imodegaaer man da hviin omtalte Frygt og sætter ham altsaa i den Skat, som han bør svare i Forhold til de andre skatteyndende Borgere. Dersom der endelig skulde være Forskiel paa Besætningen af de to eksempelvis nævnte Borgere, da kunde der snarere være Noget, der kunde tale for at beskaffe den næringsdribvende Borger lidt lavere end den Borger, som har sine Hovedindtægter af sine Midler; thi den, der lever af sine Renter, faaer jo sine Indtægter, enten han er syg eller frisk, og enten han bestiller Noget, eller ikke, medens Indtægternes Størrelse for den Andens Vedkommende beroer paa, hvorvidt han beholder sin Helbred og kan vasse sin Næring. Men dette Hensyn tager man dog heller ikke, men beskaffer lige Forhold og lige Indtægter eens. Nu opstilles der i § 2 den Regel, at, naar en Mand flytter her til Kjøbenhavn, saa skal Ligningscommissionen her tage Hensyn til, at han har fast Bopæl i andre af Landets Communer, og, naar man nu tænker sig, at den Mand, jeg for nævnte som Exempel, der levede af sine Midler, leier sin Gaard ud, men forbeholder sig nogle Værelser som sin faste Bopæl, og flytter over til Kjøbenhavn, hvor han jo ligesuldt har sine Indtægter af Renter og Skibsparter, saa skal han her nyde en Moderation i Skatterne, selv om han boer her inde i Byen, og altsaa nyder suldfkommen det samme Gode af Communens Indretning, som andre Byens Beboere, og dette mener jeg er ubilligt. Den ærede Indenrigsminister gjorde under Sagens 1ste Behandling opmærksom paa, at Kjøbenhavn allerede ved de naturlige Forhold er et Slags Besshyttelsessted for de Formuende, idet den store Formue paa et lidet Sted ligesom har et storartet Udseende i Forhold til andre Indvaaneres, medens den, naar den kommer her til Kjøbenhavn, forsvinder mellem alle de andre Formuer, som ere ligesaa store som hans. Men, naar altsaa Kjøbenhavn allerede er et saadant naturligt Besshyttelsessted, saa forekommer det mig at være urigtigt at vedtage en Bestemmelse i den foresiggende Lov, som gjør dette Sted endnu